

om, man kan ikke anvende samme Maalestok paa hende som paa saa mange andre.

Jeg skal nævne et Eksempel. Naturligvis er det ikke et absolut afgørende Bevis, saaledes tænker jeg slet ikke paa at anvende det, men i de Aar, jeg har beskæftiget mig med denne Sag — og jeg har anvendt, jeg vil ikke sige flere Aar, for i de adskillige Aar, hvori jeg har beskæftiget mig med denne Sag, har jeg haft meget andet at tage Vare, men lang Tid paa den —, har jeg opsøgt, jeg tør rolig sige 150—200 Kvinder, væsentlig her i København. Naar jeg fik at vide, at der var en Kvinde, der havde været paa Jægerspris, som jeg paa en eller anden Maade kunde komme i Forbindelse med og faa Lejlighed til at tale med, gjorde jeg det. Saaledes kommer jeg en Dag ud og taler med en Kvinde i Rymsgade. Hun, der var nogle og tyve Aar gammel, havde som Barn været paa Jægerspris. Hun havde en lille Dreng hos sig. Hun var Syerske og gjorde et ganske pænt og nydeligt Indtryk, havde et ordentligt, propert Hjem, men der var noget tungsindigt over hende, som der for øvrigt overordentlig hyppigt er over Kvinder fra Jægerspris. Men her var Tungsindigheden saa fremtrædende, der var draget ligesom en Grimace af Sorgmodighed over hendes Ansigt. Er det Deres lille Dreng, spurgte jeg, hvem er nu Fader til ham? Hun brast i Graad. Naa, De kan jo godt sige det til mig. — Det vilde hun nødig, men jeg fik dog Sandheden at vide. 16 Aar gammel blev hun sendt tilbage til sin Fader i Aarhus, som var en fordrunken Mand. Denne forfaldne Mand havde misbrugt hende, han havde pryglet hende, hun havde faaet et Barn ved ham og siddet 18 Maanedere paa Vridsløselille. — Men, sagde jeg, da De kom saa galt og frygteligt af Sted, hvorfor henvendte De Dem saa ikke til Jægerspris? — Det gjorde jeg ogsaa, svarede hun. — Har De skrevet derover? — Ja, jeg har skrevet derover. — Har De virkelig? Ja, men sig mig, har De nu skrevet til rette vedkommende? — Ja, det vidste hun ikke, men hun erklærede, at hun ikke kunde vente nogen som helst Hjælp derovre fra, men hun havde tænkt sig Muligheden af, at Jægersprisbestyrelsen vilde have gjort Indstilling til Straffemyndighederne, saa hun kunde være blevet fri for Straf. — De kommer saa ufærdige ud i Livet, de snubler saa uhyre let.

Det er meget let baade for den højtærede Justitsminister og for mange andre

at tale om den Velsignelse, som [er flydt fra Jægerspris, og de mange, mange Millioner. Men Forbandelsens Veraab har lydt fra Hundreder af Kvindestruuber, Hundreder og atter Hundreder af de Kvinder, der som Børn har været paa Jægerspris, har sagt: Aldrig skal mine Børn eller nogen af mine Slægtinges Børn komme i saa dyb en Nød, at jeg skulde ønske dem paa Stiftelsen Jægerspris! Ærede Medlemmer har set Jægerspris i Dagslys. De har set de pæne og rene Værelser, den Komfort, der er der, de velklædte, de velernærede Pigebørn. Jeg indrømmer, at rent ydre set er der intet her, der misligger Øjet. Men Børn lever ikke alene af Mad, Børn har Krav paa Kærlighed, og det har de fleste Børn paa Jægerspris ikke faaet. Mange Børn fra Jægerspris, der er gaaede ud i Livet og er blevet Mødre, har haft meget vanskeligt ved at varetage deres Moderpligter, de kunde ikke være overfor deres Børn, hvad den Moder kan være, der er vokset op i et almindeligt Hjem. Der er Kvinder fra Jægerspris, der har omtalt Anstalten vel og rosende. Der vil ikke være den Institution i dette Land, uden at man vil finde Mænd og Kvinder, udgaaede derfra, som roser den. Det er fremhævet, at den nuværende Forstander, Hr. Høy, er en fortrinlig Pædagog, en god Mand. Det ved jeg, det har jeg sagt længe, før de, der nu siger det, sagde det. Men det er netop paa Grund af, hvad denne Mand har skrevet og fortalt om Barnets Lidelsehistorie, at jeg har lovet mig selv, at jeg vil ingen Sinde tie til Forhold, der er krænkende mod Barnets Ret.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) sagde — naturligvis i bedste Tro —, at jeg ikke havde skelnet Avnen fra Hveden. Men hvad jeg har fremført om Forholdene i Børnehjem og den Slags Anstalter, er bevist. Jeg skal i øvrigt henvise til, at Hr. Høy har udgivet et Skrift, en Jubilæumsberetning om Opfostringshuset her i København, hvor han paa Grundlag af Straffeprotokollerne i Arkivet oplyser, at man i sin Tid paa Opfostringshuset havde en Straf, der hed „at staa Skoleret“. Den blev eksekveret paa den Maade, at Barnet 3 Dage i Rad hver Dag fik tildelt 200 Slag Ris. Man har Eksempler paa, skriver Forstander Høy, at et enkelt Barn har faaet tildelt 700 Slag Ris paa en enkelt Dag. Forstander Høy er til Stede, hvis nogen efter Mødet vil tale med ham, eller ærede Medlemmer kan faa fat i hans Bog, og de vil da